

Arrest

nr. 128 952 van 8 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 1 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2014.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 3 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VANHEE, loco advocaat P.-J. STAELENS, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in februari 2008 en heeft zich een vierde keer vluchteling verklaard op 25 augustus 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 26 augustus 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op 26 augustus 2014 per drager ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Kaddour Mohamed, heeft de Algerijnse nationaliteit. U bent een soennitische moslim. U werd op 7 juli 1977 geboren in de provincie Mascara. U heeft acht broers en zussen. U groeide op bij uw grootouders in een klein dorp in de provincie Relizane.

U verblijft sinds 2007 in Europa en sinds februari 2008 in België. U werd op 22 augustus 2009 gearresteerd en op 23 augustus 2009 naar een Belgische gevangenis gebracht wegens drugsfeiten. Op 8 april werd u weerhouden voor de dienst vreemdelingenzaken en werd u overgebracht naar het gesloten centrum te Vottem. U weigerde op 25 april 2014 een voorziene repatriëring naar Algerije (document Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken d.d.23 april 2014).

Op 28 mei 2014 diende u een eerste asielaanvraag in. U verklaarde in het kader van uw eerste asielaanvraag dat u in 1997 door de politie werd gevraagd een wapen te dragen om uw dorp te verdedigen tegen terroristen en dat u dit voorstel weigerde. U verklaarde dat u door terroristen werd gevraagd zich bij het verzet aan te sluiten maar dat u dit niet wilde. U verklaarde dat u sinds 1997 twee oproepen kreeg voor uw legerdienst en dat u deze vervulde van 15 mei 1998 tot 15 november 1999. U verklaarde dat u in de periode erna op café werd aangevallen door een onbekende die u messteken toebrecht. U verklaarde dat u in 2001 een oproep kreeg van het leger om opnieuw in dienst te gaan, dat u dit niet wilde en dat u zich ging vestigen aan de grens met Marokko om daar een handel op te starten. U verklaarde dat de politie u bleef zoeken. U verklaarde dat u in 2007 naar Europa doorreisde, waar u nog steeds verblijft. U verklaarde bij een terugkeer naar Algerije de overheid te vrezen omdat u niet inging op hun voorstel om uw dorp te verdedigen tegen terroristen en hun oproep om zich aan te sluiten bij het leger. Ter ondersteuning van uw eerste asielaanvraag legde u op 17 juni 2014 een document voor waarin wordt bevestigd dat u bij uw grootouders woonde en dat u sinds 2007 opeenvolgend aan de Marokkaanse grens, in Spanje en in België verbleef. U legde eveneens twee medische documenten van het hospitaal van Oran, een gynaecologisch verslag betreffende mevrouw Kaddour Mahdouba, twee overlijdensaktes en een onleesbaar, handgeschreven document voor.

Op 19 juni 2014 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd u diezelfde dag betekend. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 30 juli 2014 werd een repatriëring voorzien naar Algerije (document Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken d.d. 25 juli 2014). Deze repatriëring werd geannuleerd vanwege problemen met uw identiteitsdocumenten en de sluiting van het consulaat.

Zonder naar uw land te zijn teruggekeerd diende u op 29 juli 2014 een tweede asielaanvraag in. U houdt vast aan de asielmotieven die u tijdens uw eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. U geeft aan dat u in 2001 door het leger geconvoceerd werd om in dienst te gaan en dat u de Algerijnse autoriteiten vreest omdat u geen gevolg gaf aan deze convocatie en zij zullen vermoeden dat u zich had aangesloten bij een terroristische organisatie. Daarnaast haalt u de financiële situatie van uw familie in Algerije aan. U verklaart dat u de enige kostwinner was en dat uw familie vanwege uw opsluiting in België geen inkomsten heeft. Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legt u een convocatie van het Algerijnse leger voor uit 2001 die u werd gefaxt door uw zus.

Op 8 augustus 2014 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw asielaanvraag. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Er werd op 8 augustus 2014 een repatriëring naar Algerije vastgelegd voor 13 augustus 2014 om 11.25 uur (document Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken d.d. 8 augustus 2014). WTC II, Koning Albert II-laan 26 A, 1000 BRUSSEL T 02 205 51 11 F 02 205 51 15 www.cgvs.be

Op 12 augustus 2014 diende u een derde asielaanvraag in. In het kader van uw derde asielaanvraag verklaarde u dat u naar België kwam in 2007 omdat u een ruzie had met onbekenden. U verklaarde dat u op 20 mei 2001 met een mes werd neergestoken. Ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag legde u een kopie van een medisch attest van het universitair ziekenhuis te Oran neer.

Op 13 augustus 2014 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw derde asielaanvraag. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U weigerde de voorziene repatriëring op 13 augustus 2014. Er wordt een nieuwe poging tot repatriëring naar Algerije voorzien op 27 augustus 2014 om 7.40 uur (document Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken d.d. 22 augustus 2014).

Op 25 augustus 2014 diende u een vierde asielaanvraag in. In het kader van uw vierde en huidige asielaanvraag verklaart u dat u in uw land van herkomst problemen van sociale, politieke en humanitaire aard heeft. U verwijst verder naar de algemene veiligheidssituatie in uw land van herkomst (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag d.d. 25 augustus 2014).

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek. U verklaart dat u in uw land van herkomst problemen van sociale, politieke en humanitaire aard heeft. Daarnaast haalt u de algemene veiligheidssituatie aan (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag d.d. 25 augustus 2014). U legt geen documenten neer ter staving van uw vierde asielaanvraag.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag op 19 juni 2014 door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en dat u niet in beroep ging tegen deze beslissing. Het CGVS verwijst hiervoor naar de motivering die werd opgesteld naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag:

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient besloten te worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u niet naar uw land, Algerije, kan terugkeren vanwege een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de subsidiaire bescherming, en wel om volgende redenen.

In eerste instantie dient te worden gewezen op het feit dat u geen enkel bewijskrachtig document voorlegt ter ondersteuning van uw verklaringen over uw identiteit (CGVS pp.2-3). Uw paspoort en identiteitskaart zou u zijn verloren in Spanje (CGVS p.2). U verklaart dat u een militaire kaart in Algerije heeft en dat u uw zus vroeg dit op te sturen (CGVS pp.2,5). Sinds uw verblijf in België nam u verschillende identiteiten aan (verklaring DVZ d.d. 5 juni 2014 vraag 3, document Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken d.d. 27 mei 2014). Noch tijdens uw gevangenschap noch in het kader van uw asielaanvraag heeft u enig document voorgelegd om uw werkelijke identiteit aan te tonen. Wat betreft uw verklaring dat u uw zus in Algerije vroeg uw militaire kaart op te sturen (CGVS pp.2,5) dient te worden opgemerkt dat u reeds veel eerder had kunnen informeren naar deze documenten. U diende reeds op 28 mei 2014 een asielaanvraag in en had bijgevolg voldoende tijd om uw (identiteits)documenten te verzamelen. Het bewijs van identiteit is een essentieel element in iedere procedure en de asielzoeker moet in dit verband de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken kunnen voorleggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie met betrekking tot de asielprocedure in.

In tweede instantie oordeelt het CGVS dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft bij terugkeer naar Algerije vanwege de door u verklaarde problemen, namelijk dat u geen wapen wilde dragen om uw

dorp te verdedigen tegen terroristen en niet inging op de oproep van het leger om u zich na uw legerdienst opnieuw bij het leger aan te sluiten (CGVS pp. 3-4). WTC II, Koning Albert II-laan 26 A, 1000 BRUSSEL T 02 205 51 11 F 02 205 51 15 www.cgvs.be

Eerst en vooral diende u pas op 28 mei 2014 een eerste asielaanvraag in terwijl u verklaart dat u sinds 2007 in Europa en sinds februari 2008 in België verblijft (CGVS pp.3-4). Hoewel u reeds meerdere malen met de politie in aanraking kwam en zelfs een lange periode in de gevangenis verbleef, heeft u op geen enkel moment een asielaanvraag ingediend of verslag gedaan van uw verklaarde problemen in Algerije. U startte in 2009 een procedure tot regularisatie (CGVS p.8), hetgeen wijst op een zekere vertrouwdsheid met de bestaande procedures in België. U verklaart dat u geen asielaanvraag indiende omdat u werd verteld dat het niet mogelijk was om tegelijk een asielaanvraag in te dienen en te werken (CGVS p.8). Deze verklaring voor uw laattijdige asielaanvraag is weinig overtuigend. Indien u daadwerkelijk een gegronde vrees zou koesteren tegenover uw land van herkomst, Algerije, kan van u verwacht worden dat u in al deze jaren een asielaanvraag zou indienen. Dat u jarenlang wachtte om in België een toekenning van de vluchtelingenstatus of een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen en uiteindelijk pas asiel vroeg toen u vernam dat u gerepatriëerd zou worden, ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Wat betreft uw verklaring dat u geen wapen wilde dragen om uw dorp te verdedigen tegen terroristen, dient te worden gewezen op het feit dat deze gebeurtenis zich zeventien jaar geleden afspeelde, namelijk op het einde van 1996 of het begin van 1997 (CGVS p.4) en dat u nadien nog uw legerdienst vervulde (CGVS p.3). Uit deze elementen blijkt dat het niet aannemelijk is dat uw weigering om een wapen te dragen in opdracht van de politie u in de toekomst aan vervolging zou blootstellen.

Wat betreft uw verklaringen over het feit dat u de regio verliet na een oproep van het leger om opnieuw in dienst te gaan en dat het leger naar u opzoek ging bij u thuis en in uw wijk (CGVS p.3) dient te worden opgemerkt dat u geen enkel document voorlegt ter ondersteuning van deze verklaringen (CGVS p.8). Bovendien legt u weinig overtuigende verklaringen af over de pogingen van het leger om u ter verantwoording te roepen. Uw verklaringen over de acties van de politie zijn erg summier. U verklaart dat ze u kwamen zoeken en dat u wegging naar de Marokkaanse grens (CGVS p.6). U slaagt er niet in meer informatie te geven over deze zoekacties (CGVS p.6). U weet niet wanneer de politie ophield u te zoeken (CGVS pp.6,8). U verklaart dat u het zich niet herinnert maar dat het zou kunnen dat het in 2001 was (CGVS p.6). Gevraagd om meer informatie over uw problemen met de politie vanwege uw vertrek, blijft u vaag en weinig overtuigend (CGVS pp.6,8). Tot slot dient te worden gewezen op het feit dat u tussen 2001 en 2007 in Algerije aan de grens met Marokko verbleef (CGVS p.3). U verklaart daar geen problemen te hebben ondervonden (CGVS p.8). Het feit dat u zoveel jaren in uw land bleef ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees tegenover de overheden van Algerije.

Wat betreft uw verklaring dat u gevraagd werd door terroristen om zich bij hen aan te sluiten, wordt geoordeeld dat deze gebeurtenis geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging aangezien u zelf verklaart dat de reactie van de terroristen op uw weigering om zich aan te sluiten zich beperkte tot de uitspraak dat u hen dan niet in de weg moest lopen (CGVS p.7). Gevraagd of u problemen ondervond met terroristische organisaties, antwoordt u negatief en verklaart u dat u enkel om uw medewerking werd gevraagd en u hier nee op antwoordde (CGVS p.7). Bovendien is er reeds ruim tien jaar verstreken sinds deze gebeurtenis en is de situatie in Algerije grondig gewijzigd.

Wat betreft uw verklaringen over het incident in een café waarbij u met een mes werd neergestoken, dient te worden gewezen op het feit dat u er geen enkel idee van heeft wie verantwoordelijk zou kunnen zijn voor deze aanval (CGVS p.9). Niets wijst er op dat dit incident een banale caféruzie zou overstijgen. Bijgevolg kan dit incident evenmin aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Omwille van bovenstaande redenen kan de vluchtelingenstatus zoals beschreven in de Conventie van Genève u niet worden toegekend. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Algerije.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Het document waarin bevestigd wordt dat u door uw grootouders werd opgevoed en sinds 2007 respectievelijk aan de

Marokkaanse grens, in Spanje en in België verbleef, werpt geen ander licht op de beoordeling van uw asielaanvraag. Bovendien worden tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de inhoud van dit document en uw verklaringen. U verklaart dat u tussen 2001 en 2007 aan de Marokkaanse grens verbleef (CGVS p.3), terwijl in dit document wordt gesteld dat u zich pas in 2007 aan de Marokkaanse grens zou hebben gevestigd. De medische documenten van het hospitaal van Oran hebben betrekking op het incident waarbij u werd neergestoken. Het CGVS betwist niet dat dit incident heeft plaatsgevonden, maar oordeelt dat niets erop wijst dat dit incident een gemeenrechtelijke ruzie overstijgt. Het gynaecologisch rapport met betrekking tot uw zus, mevrouw Kaddour Mahdjouba, en de overlijdensaktes van uw grootouders hebben geen uitstaans met uw asielrelaas. Tot slot ontving het CGVS per fax een handgeschreven document dat onleesbaar is en waarvan de inhoud derhalve niet kan worden beoordeeld.

Wat betreft de subsidiaire bescherming op basis van art. 48/4, §2, c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Algerije blijkt dat er in de grote stadscentra van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Nergens uit uw verklaringen blijkt overigens dat uw zus die in Oran woont problemen in die zin ondervindt. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt - en waarvan u een kopie zult vinden in het administratieve dossier - is de situatie, die momenteel genormaliseerd is in alle grote WTC II, Koning Albert II-laan 26 A, 1000 BRUSSEL T 02 205 51 11 F 02 205 51 15 www.cgvs.be 4 stadscentra, er dus niet van dien aard dat de burgers het voorwerp vormen van ernstige bedreigingen van hun leven of van hun persoon wegens blind geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict.

Op 8 augustus 2014 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw tweede asielaanvraag omdat u geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor een erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. U steunde zich voor uw tweede asielaanvraag op de asielmotieven die u reeds aanhaalde bij uw eerste asielaanvraag en die ongeloofwaardig werden geacht - namelijk dat u door het leger werd geconvoceerd om in dienst te gaan - en u legde een gefaxt document voor waarover u verklaarde dat het om een convocatie van de politie uit 2001 gaat maar dat geen bewijswaarde heeft aangezien het om een kopie gaat en grotendeels onleesbaar is. U ging niet in beroep tegen de beslissing tot weigering van inoverwegingname.

Op 13 augustus 2014 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw derde asielaanvraag omdat u geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor een erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. U steunde zich voor uw derde asielaanvraag op de asielmotieven die u reeds aanhaalde bij uw eerste en tweede asielaanvraag en die ongeloofwaardig werden geacht - namelijk dat u op 20 mei 2001 met een mes werd neergestoken bij een ruzie met onbekenden - en u legde een medisch attest van het universitair ziekenhuis te Oran neer dat u reeds voorlegde bij uw eerste asielaanvraag. U ging niet in beroep tegen de beslissing tot weigering van inoverwegingname.

Wat betreft uw vierde en huidige asielaanvraag dient te worden opgemerkt dat u slechts verwijst naar problemen van sociale, politieke en humanitaire aard zonder deze problemen te concretiseren (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag d.d. 25 augustus 2014). U verklaart dat uw problemen in Algerije nog niet zijn opgelost. In het kader van vorige asielaanvragen werd echter geoordeeld dat de door u aangehaalde problemen geen aanleiding gaven tot een gegronde vrees voor vervolging. U legt geen documenten voor ter staving van uw huidige asielaanvraag.

U verwijst in het kader van uw huidige asielaanvraag naar de algemene veiligheidssituatie. Het CGVS oordeelt dat wat betreft de subsidiaire bescherming op basis van art. 48/4, §2, c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Algerije blijkt dat er in de grote stadscentra van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Nergens uit uw verklaringen blijkt overigens dat uw zus die in Oran woont problemen in die zin ondervindt. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt - en waarvan u een kopie zult vinden in het administratieve dossier - is de situatie, die momenteel genormaliseerd is in alle grote stadscentra, er dus niet van dien aard dat de burgers het voorwerp vormen van ernstige bedreigingen van hun leven of van hun persoon wegens blind geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat u in geen enkele verblijfsprocedure waarvoor DVZ verantwoordelijk was een probleem van artikel 3 van het EVRM heeft aangehaald. Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering en het minstens een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming betreft. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet, de hoorplicht, het beginsel “*accessorium sequitur principale*”, machtsoverschrijding en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), citeert verzoeker uitvoerig uit de Memorie van Toelichting bij de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, waaruit hij besluit dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet meer bevoegd is om een klassiek interview af te nemen en dat de beslissende

overheid, *in casu* het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, degene is die de asielzoeker moet horen om de beschermingsnood te bepalen. De memorie van toelichting stelt dat alleen wanneer het mogelijk is een beslissing te nemen op basis van de door de Dienst Vreemdelingenzaken meegedeelde informatie, de bevoegde instantie, zijnde de verwerende partij, geen gehoor dient af te nemen. Verzoeker verwijst te dezen nog naar artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG, dat voorziet in de mogelijkheid om specifieke regels te voorzien bij de behandeling van meervoudige aanvragen. Zo is het toegelaten dat de bevoegde instantie afziet van een persoonlijk gehoor en het voorafgaand onderzoek uitsluitend voert op basis van schriftelijke toelichtingen voor zover dat dit geen eerlijk onderzoek in de weg staat. Deze mogelijkheid werd tevens voorzien in artikel 6, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker vervolgt dat deze regels moeten worden toegepast conform de grondrechten vastgelegd in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het recht om gehoord te worden valt onder artikel 41 van het Handvest en dient gerespecteerd te worden bij de toepassing van de Procedurerichtlijn, aldus verzoeker. Hij verduidelijkt dat de Belgische Staat een zekere procedurele autonomie behoudt wanneer zij gebruik maakt van de uitzondering voorzien in artikel 34 van de Procedurerichtlijn, maar dat zij de algemene toepassing van artikel 41 van het Handvest dient te respecteren in het geval zij beslist om een persoon niet te horen. Verzoeker besluit uit het voorgaande dat ingevolge het algemeen rechtsbeginsel van de hoorplicht en artikel 41 van het Handvest, een asielzoeker dient gehoord te worden alvorens een negatieve asielbeslissing jegens hem/haar getroffen wordt. Artikel 34 van de Procedurerichtlijn 2005/85 voorziet echter in de mogelijkheid om specifieke regels te voorzien bij de behandeling van meervoudige aanvragen. Aangezien de Belgische Staat geen bijzondere regels bepaald heeft nopens de behandeling van meervoudige asielaanvragen en meer bepaald wanneer het horen in dit kader niet vereist zou zijn, kon het Commissariaat-generaal volgens verzoeker in deze zaak niet afwijken van de hoorplicht.

Verzoeker vervolgt dat zo de Raad van mening zou zijn dat er in deze geen nood zou zijn om hem te horen daar hij toch geen nuttige gegevens kon aanbrengen die een andere beslissing zouden rechtvaardigen, dan nog werd er in de tekst van de bestreden beslissing niet gemotiveerd waarom een gehoor dan wel niet zou nodig zijn. Verzoeker acht het helemaal onaanvaardbaar dat het Commissariaat-generaal hem eerst laat horen door een onbevoegde rechtspersoon (Dienst Vreemdelingenzaken) om daarna te besluiten op basis van dit gehoor door een onbevoegde rechtspersoon, dat horen eigenlijk niet nuttig zou zijn. Het is, zo betoogt verzoeker, het één of het ander: ofwel besluit het Commissariaat-generaal om te horen en dan is er geen probleem, ofwel besluit het Commissariaat-generaal zelf dat een gehoor niet nodig is en motiveert zij dit. Wat niet kan is een onbevoegde dienst laten onderzoeken en horen om daarna zelf te besluiten dat het niet nodig zou zijn, aldus nog verzoeker. Verzoeker meent dat *in casu* het asielgehoor werd georganiseerd en uitgevoerd door de Dienst Vreemdelingenzaken die ter zake over geen enkele bevoegdheid meer beschikt. Dit schendt volgens verzoeker artikel 52/3 van de vreemdelingenwet waarin bepaald wordt dat de bevoegdheid om een beslissing te nemen rond een meervoudige asielaanvraag exclusief aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toekomt. Het feit dat ingevolge artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd blijft om de aanvraag te registreren, doet hier geen afbreuk aan. Men kan volgens verzoeker immers onmogelijk voorhouden dat het voorwerp van de hoorplicht zou samenvallen met de loutere registratie van de aanvraag dewelke wordt beschreven in artikel 51/8. Dit zou een manifeste en onaanvaardbare uitholling van de hoorplicht impliceren. Dit blijkt overigens duidelijk uit de parlementaire voorbereiding waarin duidelijk een onderscheid gemaakt wordt tussen deze vragenlijst en het gehoor dat een uiteindelijke beslissing dient vooraf te gaan. Verzoeker herhaalt in dit verband dat een kandidaat-asielzoeker zowel ingevolge Europese als Belgische wettelijke bepalingen en algemene rechtsbeginselen het recht heeft om gehoord te worden alvorens een beslissing wordt genomen nopens de asielaanvraag. Dat hij nooit gehoord werd door het Commissariaat-generaal viteit volgens verzoeker dan ook automatisch de ganse bestreden beslissing. Volledigheidshalve merkt verzoeker op dat ook uit het *adagium accesorium sequitur principale* volgt dat wanneer de bevoegdheid om een beslissing te nemen rond een meervoudige asielaanvraag overgeheveld wordt van de Dienst Vreemdelingenzaken naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dit ook geldt voor het onderzoek dat aan deze beslissing voorafgaat. Hij vervolgt dat het eventueel nog zou te tolereren zijn dat de Dienst Vreemdelingenzaken enkele voorbereidende handelingen treft – zoals bijvoorbeeld de loutere registratie van de aanvraag – maar dat het zeker niet aanvaardbaar is dat het Commissariaat-generaal hem noch gezien, noch gehoord heeft vooraleer zij jegens hem de bestreden beslissing trof. Zelfs als het onderzoek nog zou mogen gebeurd zijn door de Dienst Vreemdelingenzaken, *quod non*, dan nog zou het Commissariaat-generaal het onderzoeksverslag naast zich moeten neerleggen en de kandidaat-vluchteling horen, aldus verzoeker, die verduidelijkt dat de hoorplicht immers impliceert dat wie een

besluit neemt, zelf gehoord heeft over wie hij het besluit neemt. Het horen, het beginsel *et altera pars audiatur*, is immers onverbrekkelijk verbonden met de beslissingsbevoegdheid zelf. Verzoeker besluit uit het geheel van wat voorafgaat dat het horen door de Dienst Vreemdelingenzaken met de doeleinden zijn meervoudige asielaanvraag te weigeren machtsoverschrijding uitmaakt. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft hier immers geen enkele bevoegdheid toe.

2.1.2. Tot slot betoogt verzoeker dat ook artikel 3 EVRM manifest is geschonden. Verzoeker wijst erop dat het EHRM in het kader van het asielcontentieux al in meerdere arresten (SINGH, MSS) heeft gespecificeerd dat, wanneer de schending (claim) ingeroepen wordt van artikel 3 EVRM - zoals verzoeker uiteraard deed op het moment van zijn asielaanvraag - er een omstandig onderzoek dient te gebeuren dat beantwoordt aan de vereisten van een daadwerkelijk rechtsmiddel (artikel 13 EVRM). Zoals beschreven in het MSS arrest van het Hof moet een daadwerkelijk rechtsmiddel voor vermeende schendingen van artikel 3 EVRM aan enkele garanties voldoen: 1) beschikbaar en toegankelijk zijn in feite en rechte, 2) zorgvuldige controle uitvoeren, onafhankelijk en rigoureuus onderzoek naar de motieven die een vermeende schending van artikel 3 inhouden door nationale competente instantie en 3) automatische schorsende werking van de uitvoering van de maatregel van verwijdering hebben. Het spreekt voor zich dat de Dienst Vreemdelingenzaken, ingevolge artikel 52/3 vreemdelingenwet (sinds 1 september), bij gebreke aan elke bevoegdheid ("competentie") ter zake geen nationale competente instantie is die hier een onderzoek kan naar voeren, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat een onderzoek waarbinnen niet eens een persoonlijk onderhoud en gehoor van de kandidaat-asielzoeker plaatsvindt daarenboven automatisch een niet zorgvuldig onderzoek is en dat deze omstandigheid – het feit dat hij niet eens gehoord werd door het Commissariaat-generaal – tot gevolg heeft dat de bestreden beslissing strijdt met artikel 3 EVRM.

2.2.1. Verzoeker stelt dat hij niet werd gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Onder verwijzing naar artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 34 van de Procedurerichtlijn 2005/85 betoogt hij dat het Commissariaat-generaal als beslissende overheid *in casu* niet mocht afwijken van de hoorplicht.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

2.2.2. *In casu* wordt verzoekers vierde asielaanvraag niet in overweging genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Het staat buiten twijfel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing. Immers, een

ationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht. In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, "De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", *T. Vreemd*. 2009, 20).

2.2.3. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23).

Zoals verzoeker terecht opmerkt in het verzoekschrift werd deze mogelijkheid voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: *"In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet."* Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen. Verzoeker kan dan ook niet volhouden dat de Belgische Staat geen bijzondere regels heeft bepaald nopens de behandeling van meervoudige asielaanvragen en meer bepaald wanneer het horen in dit kader niet vereist zou zijn. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat in de tekst van de bestreden beslissing dient gemotiveerd te worden waarom de commissaris-generaal een persoonlijk gehoor niet noodzakelijk acht.

2.2.4. Ten overvloede wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet in overweging nemen van een derde asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit,

in casu de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het in overweging nemen van zijn derde asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot een algemene verwijzing naar artikel 41 Handvest en hij niet concretiseert welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn derde asielaanvraag. De stelling in het verzoekschrift dat indien de verwerende partij hem had gehoord, zij misschien had geweten waarom hij “pas nu kan aantonen dat zij in 2011 in Pakistan verbleef en waarom zij precies vreest gediscrimineerd te worden en waarom zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst” heeft immers overduidelijk geen betrekking op verzoekers vierde asielaanvraag aangezien verzoekers land van herkomst niet Pakistan maar wel Algerije is. Voor het overige beperkt verzoeker zich in wezen tot een theoretische discussie die niet tot hervorming van de bestreden beslissing kan leiden.

2.2.5. Tot slot kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat *in casu* het asielgehoor werd georganiseerd en uitgevoerd door de Dienst Vreemdelingenzaken die ter zake over geen enkele bevoegdheid meer beschikt. Evenmin kan worden volgehouden dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekers asielaanvraag zou hebben onderzocht, laat staan dat de Dienst Vreemdelingenzaken enige beslissing zou hebben genomen inzake verzoekers vierde asielaanvraag. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt immers dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de vreemdelingenwet slechts verzoekers vierde asielaanvraag heeft geregistreerd, van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen, en de redenen waarom de hij deze elementen niet eerder kon aanbrengen, en deze verklaring vervolgens heeft overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Een schending van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet kan dan ook niet worden volgehouden en ook de stelling dat het horen door de Dienst Vreemdelingenzaken met de doeleinden zijn meervoudige asielaanvraag te weigeren machtsoverschrijding uitmaakt aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken hier geen enkele bevoegdheid toe heeft, mist feitelijke en juridische grondslag.

2.3. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift slechts stelt dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 3 EVRM omdat hij niet werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alvorens deze beslissing werd genomen. Verzoeker brengt evenwel geen elementen aan waaruit kan blijken dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in zijn land van herkomst.

2.4. De Raad stelt voorts vast dat in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging wordt ondernomen om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter geheel in gebreke blijft. Zij beperkt zich immers louter tot het formuleren van uiterst algemene kritiek die betrekking heeft op de hoorplicht, doch gaat niet in het minst *in concreto* in op de motieven van de bestreden beslissing. Dergelijk algemeen en allerm minst ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten.

Nu zij op generlei wijze worden ontkracht blijven de motieven van de bestreden beslissing onverminderd overeind.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS